og Aristokratiet o. s. v., o. s. v., de fleste under deres eget Banner, andre under et Kvindestemmeretsbanner. Og paa hele Turen stod en taalmodig Skare, der havde ventet i Timer, og som nu hilste Kvinderne enten med Hurraraab eller med den forstaaende respektfulde Tavshed, der betyder mere end Bifald for de Kvinder, der Aar i Træk har underkastet sig Forfølgelser af enhver Art.

Nogle Grupper vakte mere Opsigt end andre, f. Eks. Sygeplejerskerne blev paa hele Turen hilst med et øredøvende Bifald. En Plejerske fra det Røde Kors fortalte mig, at hun, som havde gennemgaaet Farer af forskellig Art uden at bukke under, havde Besvær med ikke at give efter for den Bevægelse, der greb hende, da hendes Afdeling naaede Barakkerne ved Knightsbridge, hvor Soldaterne laa i Vinduerne og gav Sygeplejerskerne en Modtagelse, som hun ikke formaaede at beskrive.

Skuespillerinderne var naturligvis meget populære, ligesaa Forfatterne, deres Navne og Ansigter hører jo til de kendte. Kvinder, der arbejder i underbudte Industrier fra Lancashire Fabrikkerne, Kvinder fra de store Forretninger, Kvinder ansatte i Regeringskontorerne, *alle* fik de en hjertelig Modtagelse, saa snart de viste sig; Lærerinderne ikke mindst. I deres Hænder ligger jo en stor Del af Fremtiden.

Den Afdeling, der bestod af »Non-Militant« Kvinder var vel nok den, der paa de øvrige Deltagere i Processionen gjorde dybest Indtryk. Den bestod jo af Kvinder, som ikke vilde godkende Anvendelsen af voldsomme Midler til Opnaaelsen af deres Frihed, men som ved denne store og kritiske Lejlighed kastede deres Lod i Vægtskaalen og vandrede Side om Side med »Militants« for at vise deres store Kærlighed til den Tanke, der havde samlet over 10,000 Kvinder paa denne smukke Lørdag Eftermiddag. Det var et grundigt Bevis paa den Betydning, de tillagde Demonstrationen, at disse Kvinder havde tilsidesat deres Overbevisning angaaende Arbejdsmaaden og kun saa *Sagen!*

Som et Tegn paa den Forandring, der er sket i den offentlige Mening, staar det stærke Bifald, hvormed Mængden hilste Mændenes Afdeling. For to Aar siden vilde man ikke have vist Medlidenhed med nogen Mand, der optraadte i en Kvindeprocession. Og her vandrede nu fremragende Læger, Forfattere, Pædagoger, Skuespillere, Kunstnere o. s. v. under Banneret for »*Mandsforeningen for Kvindestemmeret*« og under flere lignende Samlingsmærker. Man følte, at Sejren kunde ikke være langt borte, naar Gadens Folk ikke betænkte sig paa at lægge sin Anerkendelse for Dagen, naar Mænd aabent og frit understøttede Sagen om Kvindevalgret.

Det manglede naturligvis ikke paa humoristiske Oplevelser. F. Eks. den rasende Modstander, der fra Hjørnet af St. James Street saa paa den endeløse Vrimmel af Kvinder, der marcherede forbi, og bemærkede til sin Ledsager: »»Der synes ikke at være Ende paa deres Tal,« i en Tone som En, der har taget Plads paa den Side, der vilde tabe og nu indsaa det. Der var den Mand, der, da han saa de kvindelige Læger marchere forbi, udbrød: »Det er dog for galt, det havde jeg ikke tænkt mig, aldrig tænkt, aldrig tænkt — —,« fortsatte han, indtil en Kvinde vendte sig om imod ham med følgende Bemærkning: »Nej, *De* har aldrig tænkt, men det har Kvinderne, og det er derfor, de er her.«

Det er umuligt at nævne de talløse Afdelinger i denne, den største politiske Procession, der nogensinde har banet sig Vej gennem London.

Ved Dagens Slutning havde man tilbage et Indtryk af Kvinder i skarevis, gamle og unge, rige og fattige, der lige og uden Omveje gik imod deres Maal med opløftet Hoved og Hjertet fuldt af Haab. Over dem svævede Bannere med skinnende Ildskrift, flagrende Baand, Blomster dryssedes over dem, det ene Musikkorps efter det andet sendte jublende Toner ud over en jublende Mængde, — — alt i alt et Indtryk af stor Glæde. Og havde det hele kun været en smuk og munter Demonstration, vilde det have skabt et forbigaaende Indtryk; men den uovervindelige Fasthed i Overbevisningen om Sagens Gennemførelse, der dannede Underlaget og ligesom lød gennem disse Tusinders Skridt, bragte En til at tænke paa Salomons Udlægning af, hvad en Kvinde er: »Dejlig som Maanen, ren som Solen, frygtelig som Hære under Banner«.

Evelyn Sharp.